

Svět jako „celek“

Svět nelze chápat jako úhrn všech (vnitrosvětných) skutečností, protože je světovým kolektivním (hromadným, „sociálním“, tedy „ne-pravým“) děním, jehož jednotlivé pravé události neprobíhají ani v jediném okamžiku (pak by to nebyly vůbec žádné „události“), ani v nějak ohraničené společné době (jednotný světový čas je pouhá konstrukce, čas je neodlučně spojen s událostným děním a jeho „časovým polem“ – a událostné dění je vždy individuální nebo pseudoindividuální). To je zároveň rozhodující argument, proč nemůžeme svět chápat jako „předmět“, a proč světu nemůžeme vůbec připisovat jedinou (společnou) předmětnou stránku. Předmětnost je vůbec možná jen jako jedna stránka jednotlivých vnitrosvětných (pravých) událostí nebo jako kolektivní jev (fenomén) hromad (agregátů) vposledu pravých událostí. Svět je ve skutečnosti pouze tam, kde se k němu nejrůznější subjekty (vnitrosvětné) vztahují jako ke svému relevantnímu kontextu („realizuje“ se tak vždycky jen v určitých perspektivách a částečně, nicméně vždy s poukazem na širší, další souvislosti, které se ovšem onomu „vztahování“ vymykají).

(Písek, 130217-1.)